

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပြုစုလျာဇ်းစေ

တားဆီးမရတဲ့သံယောဇဉ်တွေ

၁၄ နိုဝင်ဘာ ၂၀၁၁

"ကားဆီးမရတဲ့ သံယောဇဉ်တွေ"

မည်သူ့ကိုမျှ မရည်ရွယ်ပါ။ တိုက်ဆိုင်မှုနှင့် အမှားအယွင်းရှိလျှင် ခွင့်
လွှတ်ပါရန် ...

လေးစားချစ်ခင်လျက်

မိုဇာလျန်းဝေ

(၁)

တရိပ်ရိပ် ပြေးလွှားနေသော အဲယားကွန်းဘက် (စ်) ကားပေါ်တွင်
သွယ်လျချောမောလှပသော မိန်းမချောလေး သက်နှင်းဝေကား ငေးမော
တွေးတောပြီး လိုက်ပါလာသည်။ ။

တစ်ချက်တစ်ချက် ငိုက်မျဉ်းသွားပြီး ပြန်လည်နိုးထလိုက်တိုင်း သူ့အ
တွေးထဲမှာ စိုးမိုးနိုင်စားပြီး လွှမ်းမိုးထားခဲ့သည် က နံ့သာမြိုင်ပါပဲ။

ငယ်စဉ်ကလေးဘဝ သိတတ်သည့် အရွယ်ကတည်းက ဖခင်ကြီး ဦး

မောင်မောင်ထံမှ မကြာ ခဏကြားရ ယဉ်ပါးခဲ့ရသော နံ့သာမြိုင်ဂေဟာကြီးသည် အိပ်မက်ထဲက ရဲတိုက်ကြီးပါပဲ။

"ဖေဖေသိပ်မြတ်နိုး တမ်းတခဲ့တဲ့ နံ့သာမြိုင်ဆီကို သမီးသွားနေပါပြီ ဖေဖေ"

"မြင်တွေ့နိုင်တဲ့ ဘဝကနေ သမီးအတွက် ဖေဖေစိတ်ချမ်းသာပါ စိတ်ချပါနော်"

ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းသွားပြီဖြစ်သော ချစ်လှစွာသော ဖခင်ကြီးကို တမ်းတမိစဉ်ခိုက်မှာ သက်နှင်းဝေရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် စူးရှနာကျင်သွားသည် ။

"ဖေဖေ့ကို သမီး အရမ်းသတိရတယ်"

မျက်ဆန်ဖြူဖြူပြာလဲ့လဲ့၊ မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်ကြည်တွေ စို့တက်လာသည် ။ ဘေးက ခရီးသည် မသိအောင် စို့တက်လာသော မျက်ရည်တွေကိုကျိတ်ပြီး သုတ်သိမ်းလိုက်သည် ။

"ဖေဖေရယ် ... နံ့သာမြိုင်ကို ဖေဖေနဲ့ သာ အတူသွားရရင် သမီးအရမ်းကို ပျော်မှာ ပဲ"

အသက်သာ သေဆုံးသွားသည့် နံ့သာမြိုင်ကို နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် ခြေချခွင့်မရခဲ့သော ဖခင်ရဲ့ အဖြစ်ဆိုးကိုတွေးပြီး ရင်မှာ တသိမ့်သိမ့်ဆွေးမြည့်ရပြန်သည် ။

သူနှင့်ယှဉ်တွဲပြီး ထိုင်နေသော ခပ်ဝဝ အမျိုးသမီးကြီးက မကြာခဏသူ့ကို စူးစမ်းသော အကြည့်တွေနှင့် ကြည့်နေသဖြင့် သက်နှင်းဝေက သူ့မျက်နှာကို အတတ်နိုင်ဆုံး ပြတင်းပေါက်ဘက် လှည့်ပြီး အပြင်သို့သင်္ကေတနေသည် ။

ထိုသို့ငေးနေရင်း ခြေခုံပေါ်သို့ တစ်စုံတစ်ခု ပြုတ်ကျသည် ကို ခံစားပြီး၍ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ဘေးခုံက ခပ်ဝဝအဒေါ်ကြီးရဲ့ ပိုက်ဆံအိတ်ပါ။

ထိုအဒေါ်ကြီးက ပိုက်ဆံအိတ်ကိုကုန်းပြီး ကောက်ယူသော်လည်း ပူဖောင်းနေသော ဗိုက်ကြီး ခံနေ၍ ထင်တိုင်းမပေါက်ဘဲ ရှိနေသည် ။ သက်နှင်းဝေက သွက်လက်စွာ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ကောက်ပြီး အဒေါ်ကြီးကို ပေးလိုက်သည် ။

"ကျေးဇူးပါပဲကွယ်"

"ရပါတယ် အန်တီ"

တစ်ဖက်က ကျေးဇူးတင်စကားကို သက်နှင်းဝေက ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် တုံ့ပြန်လိုက်သည် ။

"မိန်းကလေးက တစ်ယောက်တည်းလား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"အန်တီက သားပါတယ် ... ဟိုးထိုင်ခုံမှာ လေ"

နောက်ဖက်က ထိုင်ခုံဆီသို့ အဒေါ်ကြီးက လှမ်း၍ ညွှန်ပြသည် ။ သက်နှင်းဝေကြည့်လိုက်စဉ် ငယ်ရွယ်ပြီး ချောမောသော ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည် ။

"လက်မှတ်ဝယ်တာ နောက်ကျလို့ သားအမိနှစ်ယောက် တစ်ခုံတည်း ဆက်လျက် မရဘူးလေ"

"ဪ... ဟုတ်ကဲ့"

ထိုသို့စကားပြောဆိုနေရင်း ကားများ ရပ်သွားပြီး ခရီးသည် များ

စားသောက်သည့် နေရာသို့ ရောက်သည်။ ခရီးသည် များ ကားပေါ်က ဆင်းသည် မို့ သက်နှင်းဝေပါ ဆင်းလိုက်သည်။

"တူမတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်လား ... အန်တီတို့ နဲ့ လာထိုင်လေ"

ခရီးသွားဖော်တွေမို့ သက်နှင်းဝေ ထိုအဒေါ်ကြီးနှင့် တစ်စားပွဲတည်း ထိုင်လိုက်သည်။ သူတို့ စားပွဲဆီသို့ အဒေါ်ကြီးရဲ့ သားက ရောက်လာသည်။

"သားရေ၊ ဘာစားမလဲ မှာ လေ"

"မေမေရော ဘာစားမှာ လဲ"

စားသောက်ဖွယ်ရာများ အမြန်မှာ စားပြီး အဒေါ်ကြီးက စတင်မိတ်ဆက်သည်။

"စကားသာ ပြောနေတယ်၊ တစ်ယောက်နာမည် တစ်ယောက် မသိရသေးဘူးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ ... ကျွန်မက သက်နှင်းဝေပါ"

"နာမည်လေးက လှလိုက်တာ ... အန်တီနာမည်က ဒေါ်မေလင်းပါ ... သားနာမည်က ကျော်ကျော်လင်းပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ .. သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်"

"သက်နှင်းဝေက မန္တလေးမှာ နေတာလား"

"မဟုတ်ပါဘူး ... ရွာတောင်ကို သွားမလို့ ပါ"

"ဟင် ... ဟုတ်လား ... ရွာတောင်မှာ ဘယ်သူရှိလို့ လဲ"

"ကြီးတော်ပါ"

"အန်တီတို့ လဲ စစ်ကိုင်းကပဲလေ ... သက်နှင်းဝေရဲ့ ကြီးတော်နဲ့ သိ
မှာပဲ ... သူက ဘယ်သူလဲ"

"နံ့သာမြိုင်က ဒေါ်မာယာကြွယ်ပါ"

"ဟင် မာလာကြွယ်ရဲ့ တူမကိုး"

ဒေါ်မေလင်းရဲ့ မျက်နှာက ခပ်မဲ့မဲ့ ဖြစ်သွားသည်။ သက်နှင်းဝေကို
စောစောကလောက် ခင်မင်မှု မရှိတော့သော အကြည့်တွေနှင့် ကြည့်လို
က်သည်။

"အန်တီက ကြီးကြီးနဲ့ သိလို့ လားဟင်"

"အင်း သိတော့ သိခဲ့ကြပါတယ်"

ဒေါ်မေလင်းက စကားနည်းသွားသလို သက်နှင်းဝေကို သိပ်ပြီး အဖ
က်မလုပ်တော့ပါ။ သားဖြစ်သူ ကျော်ကျော်လင်းကသာ ရှုန်းလဲ့သော
အကြည့်များ နှင့် သက်နှင်းဝေကို ကြည့်နေသည်။

သက်နှင်းဝေက အစားအသောက်ကို မြန်မြန်စားလိုက်ပြီး ကျသင့်
ငွေကို ရှင်းကာ ဒေါ်မေလင်းတို့ ကို ဝတ်ကျေတမ်းကျေ နှုတ်ဆက်ပြီး
ကားပေါ်ပြန်တက်ခဲ့သည်။

"အင်း ... ဒေါ်မေလင်းနဲ့ ကြီးကြီးက မတည့်ကြဘူးထင်တယ်၊
ကြီးကြီးနာမည် ပြောလိုက်ရော ... ငါ့အပေါ် ဆက်ဆံရေးက ကျသွား
တာပဲ"

"အေးလေ ... အဲဒါပဲ ကောင်းပါတယ် ... တစ်ချိန်လုံး
စကားပြောပြောနေတာ နားငြီးတယ်"

ကားထွက်ခါနီးမှ ဒေါ်မေလင်းတို့ သားအမိ ကားပေါ်သို့ တက်လာသ

ည် ။ ဒေါ်မေလင်းက သက်နှင်းဝေရဲ့ ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း အသက်မပါသော အပြုံးတစ်ခုကို ပြုံးလိုက်သည် ။

"သက်နှင်းဝေက နံ့သာမြိုင်ကို သွားလည်တာလား"

ခပ်တန်းတန်း နေမည်ဟု စိတ်ကူးမိသော်လည်း ဒေါ်မေလင်းက စပ်စုချင်သောစိတ်ကို မထိန်းနိုင်၍ သက်နှင်းဝေကို မေးလိုက်သည် ။

"အပြီးသွားနေမှာ ပါ"

"ဪ"

အလွန်ချစ်စရာကောင်းသော သက်နှင်းဝေကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်မေလင်းက အလိုမကျစွာ တွေးလိုက်သည် ။

"သက်နှင်းဝေသာ မာယာကြွယ်ရဲ့ တူမ မဟုတ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ"

သက်နှင်းဝေကို သားဖြစ်သူအတွက် မျက်စိကျနေသဖြင့် ဒေါ်မာယာကြွယ်နှင့် မပတ်သက်လျှင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိမ့်မလဲဟု တွေးလိုက်မိသည် ။

ထမင်းကို အဝစားခဲ့သော ဒေါ်မေလင်းက ကားထွက်ပြီး အကြာမှာ ငိုက်မျဉ်း လာပြီး အိပ်ပျော် သွားသည် ။ တခေါ်ခေါ်နှင့် အိပ်ပျော်ရင်း သက်နှင်းဝေထံသို့ သူ့ရဲ့ လေးပင်သော ကိုယ်ကြီးက စောင်းပြီး ပိလာသည် ။

သက်နှင်းဝေက တစ်ဖက်သို့ ကိုယ်ကို တိုးရွှေ့လိုက်သော်လည်း ဖိထားသော ကိုယ်ခန္ဓာ အလေးချိန်က လျော့မသွားပါ။ ဒေါ်မေလင်းရဲ့ တခေါ်ခေါ် ဟောက်သံနှင့်အတူ လေးပင်သော ဖိအားကို သက်နှင်းဝေက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီး ခံစားနေရသည် ။

ပတ်ဝန်းကျင်က အမှောင်ထုက တဖြည်းဖြည်း ကြီးစိုးလာသည် ။
ကားထဲမှာ အဲယားကွန်း ဖွင့်ထား၍ အအေးဓာတ်ကလည်း ပိုပါသည် ။
ဒေါ်မေလင်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို သာသာလေး ပြန်တွန်းလိုက်သည် ။

ဒေါ်မေလင်းက နိုးသွားပြီး သူ့ကိုကြည့်သည် ။ ပြီးတော့ အားနာသ
ည့်ဟန်နှင့် ပြောသည် ။

"အန်တီ အိပ်ပျော်သွားတယ် Sorry နော်"

"ရပါတယ် ... ကျွန်မ အနွေးထည် ဝတ်ချင်လို့ အန်တီကို ဖယ်လိုက်
မိတာပါ"

"ရပါတယ်ကွယ်"

သက်နှင်းဝေက အားကုန်အားနာ ဖြစ်သည့်ပုံစံနှင့် ပြောလိုက်သဖြင့်
ဒေါ်မေလင်းက သက်နှင်းဝေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို သဘောကျသွားသည် ။

"ဒီကလေးမ စိတ်ဓာတ်က နူးညံ့သိမ်မွေ့ပုံရတယ်"

သက်နှင်းဝေက အနွေးထည်ကိုဝတ်ပြီး ကားက ဖွင့်ပြနေသော ဗီဒီ
ယိုဇာတ်လမ်းကို အပျင်းပြေ ကြည့်လိုက်သည် ။ ဗီဒီယိုနှစ်ခွေပြပြီး ရပ်
နားလိုက်သဖြင့် ကားထဲမှာ အားလုံးလိုလို အိပ်နေကြပြီ။

သက်နှင်းဝေ တစ်ယောက်သာ ပိန်းပိန်းမှောင်နေသော အပြင်ထုကို
ငေးလိုက်၊ မှိုန်းလိုက်၊ တွေးလိုက်နှင့် ရှည်လျားသော ညတာကို ဖြတ်သ
န်းကျော်လွှားနေသည် ။

တစ်ညတာ အချိန်ကုန်ဆုံး လွန်မြောက်သွားပြီး တစ်နေ့တာရဲ့ အရ
ဏ်ဦးက ထွန်းပေါ်လို့ လာပါပြီ။ ရောင်ခြည်ပျိုး၌ သာယာနေသော ပတ်
ဝန်းကျင်ကို ကားမှန်ပြတင်းကနေတစ်ဆင့် သက်နှင်းဝေက ကြည့်နေ
သည် ။

"ဒီလိုသာယာတဲ့ နံနက်ခင်းလို ငါ့ဘဝမှာ လည်း လင်းရောင်ခြည်
တွေ ထပ်ပြီး ထွန်းတောက်ပါစေ"

သူ့ဘဝအတွက် မျှော်လင့်ကြီးစွာ တောင့်တမိသည်။ သူ့ရဲ့ သွေးသား
များ တည်ရှိနေရာ နံ့သာမြိုင်သည် သူ့ကို နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုပါစေလို့
မျှော်လင့်နေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်မိုးလင်းသည့် အချိန်မှာ မျက်နှာသစ်
သန့်စင်ပြီး အပေါ့အပါးသွားရန် ကားက ရပ်ပေးသည်။ နံနက်စာကိုပါ
ရပ်သည့်အချိန်မှာ တစ်ပါတည်း စားသောက်ရသည်။

သက်နှင်းဝေက ဒေါ်မေလင်းတို့ နှင့်အတူ မစားလို၍ တစ်ဦးတည်း
သီးခြားစားပွဲတွင် သွား၍ ထိုင်ကာ စားသောက်သည်။ ကားပေါ်ပြန်
ရောက်သည့်အခါ ဒေါ်မေလင်းနှင့် တစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစ
လောက်သာပြောဖြစ်သည်။

မန္တလေးသို့ နံနက်ရှစ်နာရီကျော်မှ ရောက်သည်။ စစ်ကိုင်းသွားမည့်
ဂိတ်ဆီသို့ သွားပြီး ကားပြောင်းစီးခဲ့ရသည်။ ထိုသို့ ကားပြောင်းစီးသည့်
အခါ ဒေါ်မေလင်းနှင့် ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးအောင် သက်နှင်းဝေက နေလိုက်
သည်။

"သက်နှင်းဝေ ... တစ်ခရီးတည်း အတူသွားမှာ ပဲဟာ ... ကျွန်တော်
တို့ အနား လာထိုင်ပါလား"

"ရပါတယ်"

"စစ်ကိုင်းရောက်ရင် နံ့သာမြိုင်ကို ကျွန်တော်လာလည်ခွင့် ရှိလားဟ

င်"

"အဲဒါတော့ ကျွန်မ မပြောတတ်ပါဘူး ... ကျွန်မက နံ့သာမြိုင်ကို ရော နံ့သာမြိုင်က အဒေါ်တွေကိုရော တစ်ခါမှ မဆုံသေးတော့ ကျွန်မ နေရမယ့် အနေအထားကိုလဲ မသိသေးလို့ ပါ"

သူ့ကို သိပ်ပြီး တရေးတယူနှင့် အရောဝင်ချင်ပုံရသော ကျော်ကျော်လင်းကို သက်နှင်းဝေက စိတ်ပျက်သွားရန် အဖြစ်မှန်အတိုင်း ပြောသည်

။

"လေးသွယ်နဲ့ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က အတော်ခင်ခွဲကြပါတယ်"

"ဪ"

သက်နှင်းဝေရဲ့ ညီမဝမ်းကွဲလေး လေးသွယ်ကို ကျော်ကျော်လင်းက ခင်မင်ရင်းနှီးသည် ဟု ဆိုလာပြန်သည် ။ ကျော်ကျော်လင်းနှင့် စကားကို သိပ်မပြောချင်သော်လည်း အားနာပါးနာနှင့် ပြောနေရသည် ။ ကားထွက်တော့မည်ဆိုမှ ကျော်ကျော်လင်းက သူ့အပါးမှ ထွက်သွားသည် ။

ဒေါ်မေလင်းကို ကြည့်ရသည် မှာ သူ့သား သက်နှင်းဝေနှင့် အရောတဝင်နေသည် ကို မနှစ်သက် ပုံရနေသည် ။

"ဒေါ်မေလင်းက ဖြစ်နေလိုက်တာ ... ငါကလည်း သူ့သားကို စိတ်မဝင်စားပါဘူး"

ဒေါ်မေလင်းရဲ့ အကြောင်းက အရေးမပါလှသဖြင့် ဦးနှောက်ထဲက နေ ပြန်ထုတ်လိုက်သည် ။ ရွာတောင်ကို မြန်မြန်ရောက်ချင် လှပါသည် ။

သူ့ရဲ့ ဖခင်က တသသပြောခဲ့သော နံ့သာမြိုင်ဂေဟာကို မြင်လိုလှပါသည် ။ ပြီးတော့ ဦးမောင်မောင်ဇင် သိပ်ခင်တွယ်သော အစ်မငယ် ဒေါ်သီရိသွယ်ကိုလည်း တွေ့လိုလှပါသည် ။

(၂)

မရောက်ဖူးသော ဒေသသစ်ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်သစ်၊ အမြင်သစ်တွေကို
ငေးမောပြီး သက်နှင်းဝေက လိုက်ပါလာသည် ။ စစ်ကိုင်းသို့
ရောက်ပါပြီ။ ကားဂိတ်မှာ ဆင်းလိုက်သည် ။

ဒေါ်မေလင်းနှင့် သားကျော်ကျော်လင်းက ကားဂိတ်ရောက်ပြီး သူ့ကို
နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်ခွာ သွားသည် ။ သက်နှင်းဝေက အသီးသီး အလျှို့
လျှို့ ကားဂိတ်က ထွက်ခွာသွားသော ခရီးသည် တွေကို ကြည့်ပြီး ကျန်ရ
စ်ခဲ့သည် ။

ရွာထောင်တွင် ရှိသော နံ့သာမြိုင်ဂေဟာကြီးကို အလွန်နေချင်၍ ထွ
က်လာခဲ့သည် ။ သူ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ခိုကိုးရာနံ့သာမြိုင်သည် သူ့ကို
နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုပါမလားဟု စိုးရိမ်စိတ်နှင့် တွေးမိပြန်သည် ။

ခေါင်းရွက်ဈေးသည် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် သူ့အနားက ဖြတ်သွား
စဉ် သက်နှင်းဝေက ခပ်လောလောလေး မေးလိုက်သည် ။

"အဒေါ် ရွာထောင်ကို ဒီကနေ ဘာစီးသွားရမလဲဟင်"

"ဒီကနေ အတော်ဝေးတာ ... အစွန်အဖျားလောက်မှာ ရှိတာ"

"ဟင် ... ဟုတ်လား"

"ကလေးမက ဘယ်သွားမလို့ လဲ"

"နံ့သာမြိုင်ဂေဟာကိုပါ ... အဒေါ်သိလားဟင်"

"အင်း ... သိတယ်"

အဒေါ်ကြီးက ဘေးဆီသို့ ဝှေ့ဝဲကြည့်ပြီး သူ့မျက်နှာမှာ ဝမ်းသာသည့် ရောင်ခြည်သန်းသွားသည်။ ။

"ဟော ဟိုမှာ ဆရာကျော်သူရိန်"

လက်ထဲမှာ ဆေးအိတ်တစ်လုံးဆွဲပြီး လျှောက်လာသော အရပ်ထောင့်ထောင်မောင်းမောင်း၊ ရုပ်ရည်တည်ကြည် သန့်ပြန့်သော အလွန်ကြည့်ကောင်းသည့် သူတစ်ယောက်ကို သက်နှင်းဝေ တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

"ဆရာ"

ဈေးသည် အဒေါ်ကြီးက ဒေါက်တာကျော်သူရိန်ကို ခေါ်လိုက်သည်။ ။
ဒေါက်တာကျော်သူရိန်က အဒေါ်ကြီးကို ပြုံးချိုစွာ နှုတ်ဆက်သည်။ ။

"နေကောင်းလား အဒေါ်"

"ဆရာကုပေးလို့ ကောင်းသွားပါပြီရှင်"

"နေကောင်းတယ်ဆိုလို့ ဝမ်းသာပါတယ်"

"ဆရာရယ် ဒီကလေးမ နံ့သာမြိုင်ကို သွားမလို့ တဲ့ ... လမ်းကြိုရင် ဆရာခေါ်သွားပေးပါ လား ရှင်"

ဒေါက်တာကျော်သူရိန်ရဲ့ အကြည့်က သက်နှင်းဝေထံသို့ ရောက်လာသည်။ ။ သက်နှင်းဝေကို စူးစမ်းသော အကြည့်တွေနှင့် ကြည့်သည်။ ။

ပြီးတော့ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညိတ်ပြီး ပြောသည်။ ။

"ရပါတယ် ... အပန်းမကြီးပါဘူး လိုက်ခဲ့ပါ"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်"

အပြီးအရယ်တွေ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ရှိမနေသော်လည်း ဒေါက်တာ ကျော်သူရိန်သည် စိတ်ထားကောင်းသော လူတစ်ယောက်လို့ သက်နှင်း ဝေက ယုံကြည်သည်။ ။

"ကျွန်တော့်ကားကို ဟိုရှေ့မှာ ရပ်ထားတာ ... လိုက်ခဲ့နော်"

ထိုသို့ပြောရင်း သက်နှင်းဝေရှေ့က ထွက်သွားသည်။ ။ ပြီးမှ နောက်ပြန်လှည့်အကြည့် သက်နှင်းဝေက လက်ဆွဲအိတ်ကြီးနှစ်လုံးကို မနိုင်မနင်း သယ်နေသည် ကို တွေ့ပြီး လှည့်ကာပြောသည်။ ။

"အဲဒီအိတ် ကျွန်တော့်ကိုပေး"

"ရပါတယ် ဆရာ"

သူ့ရဲ့ အဝတ်အစားအိတ်တွေမို့ သက်နှင်းဝေက အားနာစွာ ပြောသည်။ ။

"မင်းမှ မနိုင်တာ ပေးပါ"

သက်နှင်းဝေရဲ့ လက်ထဲကနေ အိတ်ကိုဆွဲယူသွားပြီး ရှေ့ကနေ ခပ် သုတ်သုတ် ကားဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ။

သက်နှင်းဝေက သူ့ခြေလှမ်းကျဲကြီးများ နောက်သို့ အမိလိုက်ရလေ တော့သည်။ ။ ကားရဲ့ နောက်ဖုံးကိုဖွင့်ပြီး သက်နှင်းဝေရဲ့ အိတ်ကို ထည့်သည်။ ။ ပြီး သက်နှင်းဝေရဲ့ လက်ထဲကအိတ်ကိုပါ ယူပြီး ထည့်လိုက်သည်။ ။

သက်နှင်းဝေကို ကားရဲ့ နောက်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။ ။ သက်နှင်းဝေက မဝံ့မရဲနှင့် ကားထဲဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။ ဒေါက်တာကျော်သူရိန်

က ကားကို စက်နှိုးပြီး မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ။

သက်နှင်းဝေက ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာသည် ။
လမ်းဘေးမြင်ကွင်းကို ငေးကြည့်ပြီး လိုက်ပါလာသည် ။ အိမ်ခြေစိပ်
သောနေရာမှ နည်းနည်းကျသောနေရာသို့ ရောက်ပါပြီ။
ခြံဝန်းကျယ်ကြီး တစ်ခုရှေ့သို့အရောက် ခြံဝက ဆိုင်းဘုတ်ကို ကြည့်လို
က်တော့ နံ့သာမြိုင်ဂေဟာဆိုသော ကြေးဆိုင်းဘုတ် ခပ်ဟောင်းဟောင်း
ကို တွေ့လိုက်သည် ။

ထိုအမည်ကို တွေ့လိုက်စဉ် သက်နှင်းဝေရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ ခပ်ပြင်း
ပြင်းလေး လှုပ်ခတ်သွားသည် ။ ဓာတ်ပုံထဲမှာ သာ ဆုံတွေ့ခဲ့ဖူးသော အ
ဒေါ်နှစ်ယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာ ရင်ခုန်နေသည် ။

ဒေါက်တာကျော်သူရိန်က တစ်လမ်းလုံး စကားမပြောသော်လည်း
ခြံထဲချိုးဝင်လိုက်သည် နှင့် မေးခွန်းတစ်ခု သူ့ထဲမှ ထွက်လာသည် ။

"မင်းက နံ့သာမြိုင်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲ"

"ကျွန်မက ဒေါ်မာလာကြွယ်တို့ရဲ့ တူမပါ"

"မင်းက ဦးလေးမောင်မောင်ဇင်ရဲ့ သမီးလား"

"ဟုတ်ပါတယ် ... ဆရာက ဖေဖေကို သိလို့ လားဟင်"

"အဖေဆီက မင်းအဖေရဲ့ အကြောင်းတွေ ကြားဖူးပါတယ်"

"ဆရာ့အဖေက ဖေဖေနဲ့ ခင်လားဟင်"

"အင်း"

ဆရာဝန်ရဲ့ အဖေနှင့် သူ့ရဲ့ ဖခင် ရင်းနှီးသည် ဆို၍ သက်နှင်းဝေက
ဝမ်းသာသွားသည် ။ ဖခင်ရဲ့ မိတ်ဆွေရင်းချာတွေနှင့် သက်နှင်းဝေ ဆုံ

တွေ့လိုလှပါသည်။ ။

ဒေါက်တာကျော်သူရိန်က ကားကို ကြီးမားကျယ်ဝန်းလှသော ရှေး
တိုက်အိုအိုကြီးရဲ့ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရပ်လိုက်သည်။ ။

"ကဲ ... မင်းဆင်းလို့ ရပြီ"

သက်နှင်းဝေက ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ။ ကျော်သူရိန်က ကား
နောက်ဖုံးထဲမှ သက်နှင်းဝေရဲ့ အိတ်တွေကိုယူပြီး ချပေးသည်။ ။

"မင်းကို အိမ်ထဲအထိ လိုက်မပို့တော့ဘူးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ် ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"အန်တီမာလာမေးရင် လူနာတစ်ယောက် သွားကြည့်စရာရှိလို့ မဝ
င်တော့ဘူးလို့ ပြောပေးပါ"

"ဟုတ်ကဲ့"

ကျော်သူရိန်က ကားပေါ် ခပ်သွက်သွက်မောင်းပြီး ပြန်ထွက်သွားသ
ည်။ ။ သက်နှင်းဝေက ပိတ်ထားသော တံခါးကို မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သ
ည်။ ။ နှစ်ချပ်ကျွန်းတံခါးကြီးမှာ ကြေးကွင်းကြီး နှစ်ခုကိုတွေ့၍ ကွင်းကို
ရိုက်လိုက်ပြီး တံခါးခေါက်လိုက်သည်။ ။ တံခါးခေါက်သံကြားပြီး မရှေး
မနှောင်းမှာ ပင် လေးလံသော ကျွန်းတံခါးကြီးတစ်ချပ်က ပွင့်သွားသည်
။ ။

သက်နှင်းဝေ တွေ့လိုက်ရသည် က အသက်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိသည့်
ခပ်ငယ်ငယ် မိန်းကလေးပါ။ ထိုမိန်းကလေးရဲ့ ဝတ်စားပုံကို ကြည့်ပြီး
သူ့ညီမဝမ်းကွဲ လေးလေးသွယ်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဟု တွက်ဆလိုက်သ
ည်။ ။

ထိုမိန်းကလေးသည် သက်နှင်းဝေရဲ့ ချောမောလှပ ကြော့ရှင်းသည့် ပုံစံကို ခပ်ငေးငေးလေး ကြည့်ပြီး မေးသည်။ ။

"ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ လဲဟင်"

"ကြီးကြီး မာလာကိုပြောပေးပါ ... သက်နှင်းဝေ ရောက်နေပြီလို့ "

"ဟင် ... ဒါဆို ကြီးကြီးတူမပေါ့ ... ဝင်ပါ ... အိမ်ထဲဝင်ပါ"

သက်နှင်းဝေ ရောက်လာမည်ဆိုတာကို ဒေါ်မာလာကြွယ်က တစ်အိမ်သားလုံးကို ပြောထားသဖြင့် သိနေကြပြီးပါ။

"ကျွန်မနာမည် သဲသဲပါ ... ဒီနေ့မနက်မှ လာပြီး အိမ်အလုပ်တွေ ကူလုပ်ပေးတာပါ"

"ဟုတ်လား"

သဲသဲက သက်နှင်းဝေရဲ့ အိတ်နှစ်လုံးကို ခပ်ပေါ့ပေါ့လေးပင် ဆွဲပြီး ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ။

"မမသက်နှင်းဝေ ဒီမှာ ထိုင်နေဦးနော် ... ကြီးကြီးကို ကျွန်မ သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်"

"ကောင်းပါပြီ"

ခဏအကြာမှာ ဧည့်ခန်းဆီသို့ ခပ်ပိန်ပိန် မျက်နှာထားတင်းတင်း မိန်းမကြီးတစ်ဦးနှင့် ထိုမိန်းမထက်ငယ်ပြီး မျက်နှာချိုချို ဝဝကစ်ကစ် မိန်းမတစ်ဦး ရောက်လာသည်။ ။ သက်နှင်းဝေကို နှစ်ယောက်စလုံး စူးစိုက်အံ့သြစွာ ကြည့်နေသည်။ ။

ခပ်ဝဝမိန်းမကြီးရဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ အံ့သြဝမ်းသာမှုတွေ ပေါ်လွင်နေသည်။ ။

"ဟယ် ... မောင်မောင်ရဲ့ သမီးလေးက မောင်မောင်နဲ့ တူလိုက်တာ"

ဝဝကစ်ကစ်နှင့် မျက်နှာချည်ထားသော အဒေါ်က သက်နှင်းဝေဆီသို့ လက်ဆန့်တန်းပြီး ရောက်လာကာ ထွေးပွေ့လိုက်သည်။ ။

"ကြီးကြီးက သမီးရဲ့ ကြီးကြီး သီရိနွယ်လေ"

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီးနွယ် ... နှင်းဝေကို ခုလိုကြိုဆိုလက်ခံတာ ကျေးဇူးတင်တယ် ... ဝမ်းလည်း သာပါတယ်"

သက်နှင်းဝေက တည်ငြိမ်သော မျက်နှာနှင့် ကြည့်နေသော အဒေါ်ထံသို့ အကြည့်ကို ပို့လိုက်ပြီး ချိုသာစွာ ပြောသည်။ ။

"ဒါဆို ဟိုဟာကြီးကြီး မာလာနွယ်ပေါ့နော်"

"ဟုတ်တယ်"

"သက်နှင်းကို နံ့သာမြိုင်မှာ လက်ခံပေးတဲ့ အတွက် သက်နှင်း သိပ်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကြီးကြီးမာလာ"

"အေး ညည်းလိမ်လိမ်မာမာ နေရင်တော့ နံ့သာမြိုင်က ညည်းအတွက် ထာဝရ အရိပ်ဖြစ်မှာ ပေါ့"

မျက်နှာထားတင်းသလို လေသံကလည်း ခပ်မာမာပြတ်ပြတ်ပါပဲ။ အဒေါ်မာလာကြွယ်သည် ပြောလျှင်ပြောသလို လုပ်တတ်သည့် လူစားဖြစ်မည်ဟု သက်နှင်းဝေက ထင်သည်။ ။

"နံ့သာမြိုင်ကို ကားဂိတ်ကနေ ဘာနဲ့ လာခဲ့တာလဲ"

"ဈေးသည် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်က ကူညီပြီး ဒေါက်တာကျော်သူ ရိန်နဲ့ ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်၊ သူ့ကားနဲ့ နှင်းဝေလိုက်ခဲ့တာပါ"

"ဒါဆို သူ လိုက်ပို့ပေးတာပေါ့၊ သူရော"

"လူနာတစ်ယောက် ကြည့်စရာရှိလို့ မဝင်တော့ဘူးလို့ ကြီးကြီးမာလာကို ပြောသွားပါတယ်"

"သမီးလေးနွယ်ကို ဝင်မကြည့်သွားဘူး ... ဘယ်လောက်များ အရေးကြီးနေတယ် မသိဘူး"

"လူနာက တကယ်အရေးကြီးနေလို့ နေမှာ ပေါ့ မမကြီးရယ်"

"နင့်ကို ဘယ်သူက ရှေ့နေလိုက်ခိုင်းနေလို့လဲ"

ဒေါ်သီရိနွယ်ကို ဒေါ်မာလာကြွယ်က လှမ်းဟန့်လိုက်သည်။ ။ ဒေါ်သီရိနွယ်ပါးစပ်လေး ပိတ်သွားသည်။ ။ အခြေအနေကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဒေါ်မာလာကြွယ်ကို ဒေါ်သီရိနွယ် ကြောက်ရွံ့ရသည် မှာ ပေါ်လွင်နေသည်။ ။

"သက်နှင်းဝေကို သူ့အခန်းကိုပို့လိုက် ... ပြီးရင် သူ့ကို သမီးလေးဆီ ခေါ်လာခဲ့"

"ဟုတ်ကဲ့ မမကြီး"

"လာ ကလေးမ"

ဒေါ်သီရိနွယ်က သက်နှင်းဝေရဲ့ လက်ကိုဆွဲပြီး အပေါ်ထပ်ဆီသို့ ခေါ်ခဲ့သည်။ ။ အတွင်းရောက်မှ အိမ်ကြီးသည် အလွန်ကျယ်ဝန်းသည် ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ။

အခန်းတံခါး တစ်ချပ်ကို ဒေါ်သီရိနွယ်က ဖွင့်ပေးသည်။ ။ သက်နှင်းဝေက သူနှင့်အတူ အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ။ အခန်းက မကျဉ်းမကျယ်နှင့် ရှင်းလင်းသပ်ရပ်စွာဖြင့် ပြင်ဆင်ထားသည်။ ။

"ကလေး ... ဒီအခန်းကို ကြိုက်ရဲ့ လား"

အခန်းတွင်း ပစ္စည်းများ သည် ဖုန်တွေကင်းစင်နေသော်လည်း ခေ
တိမရှိသော ခပ်ဟောင်း ဟောင်းပုံစံတွေပါ။

"ကြီးကြီးသီရိရယ် ... နှင်းဝေကြိုက်ပါတယ် ... နံ့သာမြိုင်မှာ ဒီလို
လုံလုံခြုံခြုံ နေရတာ နှင်းဝေအတွက် မမျှော်လင့်ရဲခဲ့တဲ့ အခြေအနေတစ်
ခုပါ"

"မမကြီးက ကလေးကို လက်ခံလိုက်လို့ တော်ပါသေးရဲ့ ... ကလေး
ဒီကိုရောက်လာတာ ကြီးကြီးသီရိ အရမ်းဝမ်းသာတာပဲ သိလား"

"နှင်းဝေကလည်း ဝမ်းသာပါတယ် ... ဖေဖေက ကြီးကြီးသီရိကို သိ
ပ်ပြီးတမ်းတခဲ့တာပါ"

"ဟုတ်မှာ "

ဒေါ်သီရိနွယ်ရဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်စတွေကို တွေ့လိုက်ရသည်

။

"မောင်မောင်နဲ့ ကြီးကြီးသီရိက အထက်အောက်ဆိုတော့ သိပ်ချစ်
တာ"

သက်နှင်းဝေက ဖခင်ရဲ့ မျက်နှာကို ပြန်လည်မြင်ယောင်ပြီး ငိုချင်စိ
တ်တွေ ဖိစီးလာသည် ။ မျက်ရည်တွေတွေကျနေသော သက်နှင်းဝေကိုဖ
က်ပြီး ဒေါ်သီရိနွယ်က ချွေးသိပ်လိုက်သည် ။

"ဝမ်းနည်းစရာတွေ တွေးပြီး မငိုပါနဲ့ ကွယ်"

"ဖေဖေကို သတိရလွန်းလို့ ပါ"

"မမကြီးက လွမ်းဆွေးပြနေရင် ကျေနပ်တာ မဟုတ်ဘူး ... ဒီမှာ မြ
နေချင်ရင် သူ့စကားကို နားထောင်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ကြီးကြီး သီရိ"

"ကဲ လာလိုက်ခဲ့ဦး"

တူအရီးနှစ်ယောက် သက်နှင်းဝေရဲ့ အခန်းမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ။ အပေါ်ထပ်က များ မြောင်လှသော အခန်းတွေကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့သည်။ ။

သက်နှင်းဝေက သူတို့ ဘိုးဘေးတို့ နေခဲ့ပြီး ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော နံ့သာမြိုင်ဂေဟာ ကြီးကို အလွန်အံ့ဩစွာ ဝေ့ဝဲကြည့်သည်။ ။

"ဒီနံ့သာမြိုင်က ထုကြီးထည်ကြီးနဲ့ ဆောက်ထားတာနော် ... ကြီးကြီးသီရိ"

"ဟုတ်တယ်ကွယ် ... ဒါကြောင့်လဲ နှစ်တွေဒီလောက်ကြာပြီ ခိုင်ခံ့နေတုန်းပေါ့"

တူအရီးနှစ်ယောက် လက်တွဲပြီး လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ ။
